

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 25Cb/205/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113237841
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Marková
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2015:1113237841.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava I v konaní pred sudkyňou JUDr. Vierou Markovou v právnej veci navrhovateľa: E. E. H. - KODAYM, Kalinčiakova 2, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 17961831, právne zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Vačkom, Vazovova 9b, 811 07 Bratislava, proti odporcovi v 1. rade: Prochádzka & Partners, spol. s r.o., Búdkova 4, 81104 Bratislava, IČO: 36854948, právne zastúpenému advokátskou kanceláriou: Bardač s.r.o., Lovinkého 22, 811 04 Bratislava a odporcovi v 2. rade: Wüstenrot poisťovňa, a.s., Karadžičova 17, 825 02 Bratislava, IČO: 31 383 408, o návrhu na vydanie medzitýmneho rozsudku, že nárok na náhradu škody je daný, takto

r o z h o d o l :

- I. Návrh navrhovateľa voči odporcovi v 1. rade a odporcovi v 2. rade sa v celom rozsahu z a m i e t a.
- II. Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi v 1. rade trovy právneho zastúpenia vo výške 255,24 €.
- III. Odporcovi v 2. rade sa právo na náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa svojím návrhom doručeným súdu dňa 5.11.2013 domáhal vydania medzirosudku, že nárok navrhovateľa na náhradu škody prostredníctvom vedľajšieho účastníka (odporcu v 2. rade) je daný. Ako dôvod uviedol, že odporca v 1. rade dňa 1.8.2008 prevzal na základe písomného splnomocnenia, za podmienok uvedených v Mandátnej zmluve zo dňa 15.8.2008 právne zastupovanie navrhovateľa vo veci náhrady škody voči štátu - Slovenskej republike, ktorá bola v konaní zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, v tom čase vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 16C/15/2007. Prvostupňový súd žalobu navrhovateľa na náhradu škody zamietol. Žalobu o náhradu škody voči štátu navrhovateľ podal v záujme ochrany svojich práv a slobôd chránených Ústavou SR a Európskym dohovorom na ochranu ľudských práv a slobôd, po tom, čo mu ochranu jeho práv neposkytol, resp. odmietol poskytnúť konkurzný súd v konaní vedenom na Krajskom súde Banská Bystrica (ďalej len "KS BB") pod sp. zn.39-24K169/02. Konkurzný súd totiž ako vyplýva z Uznesenia NS SR sp. zn. Obo 301/2004 zo dňa 25. 11. 2014 a z Výsledkov vykonanej kontroly Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky sp. zn. 10568/2006-52SKP zo dňa 04.10. 2006, nekonal riadne a včas a rozhodol v rozpore s platnou právnou úpravou v SR, keď podaný Návrh navrhovateľa zo dňa 12. 06. 2002 na vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka zamietol a konanie zastavil.

Odporca v 1. rade prevzal zastupovanie navrhovateľa vo veci náhrady škody z dôvodu, že po vykonanej právnej analýze súdnych podkladov dospel k záveru, že nárok navrhovateľa na náhradu škody bol od počiatku nesporný a spôsobenú škodu je štát v zmysle vtedy platného zákona o zodpovednosti štátu za škodu, povinný bezpodmienečne navrhovateľovi nahradiť.

O odvolaní voči zamietavému rozsudku súdu prvého stupňa(16C/15/2007-197) rozhodoval Krajský súd v Nitre v konaní sp. zn. 9Co 245/2008. Odvolací súd napriek výpovedi štatutárneho zástupcu

dlužníka v konkurznom konaní pôvodne vedenom na Krajskom súde BB sp. zn. 39-24K169/02, ktorý potvrdil prevzatie a nevrátenie finančných prostriedkov od navrhovateľa spolu v sume 12 miliónov Sk, potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a žalobu na náhradu škody zamietol. Dôvodom zamietnutia bola skutočnosť, že v danej veci neboli splnené podmienky pre vznik zodpovednosti za škodu v zmysle zákona č. 58/1990 Zb. o zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu. Podľa názoru navrhovateľa pri vydaní zamietavého rozhodnutia prvostupňový ako aj odvolací súd nerešpektovali a náležite sa nevyporiadali s Uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 50bo 301/2004 zo dňa 25. 11. 2004 a ani s písomnou správou zo šetrenia kontrolných orgánov Ministerstva spravodlivosti SR sp. zn. 10568/2006-52SKP zo dňa 04. 10. 2006 ku ktorej Ministerstvo spravodlivosti SR dospelo na základe prešetrenia opakovaných sťažností navrhovateľa. Navrhovateľ poukázal na odôvodnenie Uznesenia NS SR sp. zn. 50bo 301/2004 z ktorého vyplýva, že: "Nebol dôvod na aplikáciu ust. § 4 ods. 8 ZKV, nakoľko už súd sám vecne skúmal doklad, ktorým navrhovateľ osvedčoval skutočnosť, že je dlžník v úpadku. Krajský súd posudzoval návrh na vyhlásenie konkurzu z hľadiska hmotno-právnych podmienok a preto postupoval v rozpore so zákonom, keď návrh na vyhlásenie konkurzu zastavil." ....V danom prípade navrhovateľ uviedol všetky okolnosti, ktoré nasvedčujú, že dlžník je v úpadku." "...Podľa názoru najvyššieho súdu navrhovateľ v návrhu uviedol všetky skutočnosti uvedené v ustanovení § 4 ods. 5 ZKV." Z uvedeného mal navrhovateľ za to, že splnil zákonom požadovanú podmienku výpočtu výšky uplatnenej pohľadávky navrhovateľa ako veriteľa, ktorá v čase podania návrhu na vyhlásenie konkurzu bola vo výške 743 776 Eur (tzn. 22 407 000 SK). Zároveň pohľadávka navrhovateľa nebola sporná s poukazom na písomné uznanie záväzku dlžníka - spoločnosti VÁGNER, spol. s r.o.. Konkurzné konanie bolo následne dňa 14. 08. 2004 uznesením KS BB sp. zn. 39-24K 169/02-47 zastavané.

V rámci vykonanej previerky Ministerstvom spravodlivosti SR (v období od 24.8.2004 - 31.10.2004) bol prešetrený aj konkurzný spis č. 39-24 K 169/02, kde boli zistené viac ako 15 mesačné prietahy v konaní, ktoré využil dlžník na prevod celej spoločnosti formou prevodu obchodného podielu, zmenou názvu a sídla spoločnosti na tzv. "bieleho koňa" k čomu došlo dňa 18. 10. 2004. Pôvodný dlžník VÁGNER, spol. s r. o. po zmene: JUKOV MONT, s. r. o. bol uznesením OS NT sp. zn. 28CdR/60/2007-71 zo dňa 14.9.2010, právoplatným dňa 19.10.2010 zrušený bez likvidácie a dňa 26.10.2010 bola spoločnosť vymazaná z obchodného registra. Súdne konanie, ktoré bolo zahájené na návrh navrhovateľa o neúčinnosť zmluvy o prevode obchodného podielu, vedené na OS LV pod sp. zn. 12C/46/2006 bolo v dôsledku vyššie uvedených skutočností dňa 28. 02.2013 zastavené.

V dôsledku porušenia zákona zo strany konkurzného súdu a sudcu došlo podľa názoru navrhovateľa k zákonnej sukcesii, tzn. k prechodu práv a povinností, ktorých nositeľom bol pôvodne dlžník v konkurznom konaní na štát a to na základe podmienok uvedených v Zákone č. 58/1990 Zb, o zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu. Zodpovednosť štátu za spôsobenú škodu pri výkone verejnej moci je pritom objektívna. Navrhovateľovi vznikla skutočná škoda vo výške 743 776 Eur (tzn. 22 407 000 SK), ktorú si uplatnil v konkurznom konaní voči dlžníkovi. Náhradu ušlého zisku si navrhovateľ doposiaľ neuplatnil. Voči rozsudku Krajského súdu Nitra sp. zn. 9Co/245/2008-438 zo dňa 26. 03. 2009, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu B. Bystrica sp. zn. l6C/l 5/2007-197, ktorý žalobu na náhradu škody zamietol, podal navrhovateľ zastúpený odporcom v 1. rade sťažnosť na Ústavný súd SR z dôvodu jeho nezákonnosti, nespravodlivosti a najmä z dôvodu, že ním boli porušené základné práva a slobody navrhovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. II US 425/09-48 zo dňa 01. 07. 1010 rozhodol tak, že rozsudok Krajského súdu v Nitre zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že je svojvoľný a arbitrálny a Krajský súd porušil ním základné právo E.. E. H. - Kodaym na súdnu ochranu podľa čl 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z vyššie uvedeného mal navrhovateľ za to, že po vydaní nálezu Ústavného súdu SR, v prospech nároku navrhovateľa na náhradu škody jednoznačne svedčili tri rozhodnutia, resp. zistenia najvyšších právnych inštitúcií v Slovenskej republike: NS SR v konaní sp.zn. 50bo 301/2004, písomná správa MS SR sp.zn. 10568/2006-52SKP a nález ÚS SR.

Následne Krajský súd Nitra v poradí druhým rozsudkom sp.zn. 9Co 287/2010-516 zo dňa 26. 05. 2011 žalobu na náhradu škody uplatnenú voči štátu opakovane zamietol, pričom nerešpektoval a nevysporiadal sa s vyššie uvedenými rozhodnutiami a pokynmi súdu vyššieho stupňa, ktoré sú pre súd nižšieho stupňa záväzné, ako ani zisteniami najvyšších právnych inštitúcií v SR. Rozsudkom KS Nitra tak došlo zo strany odvolacieho súdu k porušeniu platného právneho poriadku v SR tým, že nerešpektoval základné zásady a princípy, na ktorých je postavený platný právny poriadok v Slovenskej republike.

Voči rozsudku Krajského súdu Nitra sp. zn. 9Co 287/2010-516 podal odporca v 1. rade na základe uvedených dôvodov opakovanú sťažnosť na Ústavný súd SR, pričom navrhovateľ nesúhlasil s podaním opakovanej sťažnosti na Ústavný súd SR z dôvodu, že Ústavný súd SR už vo svojom náleze II US 425/09-48 v prospech navrhovateľa rozhodol, keď konštatoval, že Krajský súd Nitra v konaní sp. zn. 9Co 287/2010 porušil jeho základné práva a slobody. Odporca 1 napriek nesúhlasu navrhovateľa podal opakovanú sťažnosť na Ústavný súd SR, v ktorej popri pôvodných porušeníach základných práv namietal aj porušenie ďalších základných práv a slobôd (ako je právo na verejné vyhlásenie rozsudku, resp. právo na zákonného sudcu), ku ktorým došlo zo strany Krajského súdu v konaní.

Ústavný súd SR po predbežnom prerokovaní sťažnosti podanú sťažnosť odmietol pre jej neprípustnosť z dôvodu, že v danej veci malo byť voči Rozsudku Krajského súdu Nitra sp. zn. 9Co 287/2010-516 zo dňa 26.5.2011 v zmysle § 237 OSP podané dovolanie. Z nálezu Ústavného súdu SR priamo vyplýva, že odporca v 1. rade ako právny zástupca navrhovateľa pri podaní opakovanej sťažnosti na ústavný súd právne pochybil, nepostupoval správne a nepostupoval v súlade s platnou právnou úpravou v SR, pretože mal podať najprv dovolanie. Po doručení Nálezu Ústavného súdu sp.zn. I US 424/2011-30 zo dňa 03. 11. 2011 došlo medzi navrhovateľom a odporcom v 1. rade na základe osobnej požiadavky odporcu v 1. rade k verbálnej dohode, že pred Európskym súdom pre ľudské práva v Štrasburgu bude v tejto veci ďalej navrhovateľa formálne zastupovať spoločnosť De minimis, s. r. o., Mateja Bela 6, Bratislava, IČO: 36 868 949, za doposiaľ dohodnutých podmienok v zmysle uzatvorenej Mandátnej zmluvy zo dňa 15. 08. 2008. Právny zástupca navrhovateľa sa vo veci náhrady škody voči štátu rozhodol postupovať tak, že vo veci podal sťažnosť na Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len "ESLP") v Štrasburgu, v ktorej namietal porušenie rovnakých základných práv a slobôd navrhovateľa tak, ako v poradí druhej ústavnej sťažnosti, ktorá bola odmietnutá.

ESLP podanú sťažnosť navrhovateľa registrovanú dňa 15.5.2012 pod číslom ECHR-LSvkl 1.00R (CD) rozhodnutím dňa 28.6.2012 vyhlásil za neprijateľnú z dôvodov, že podmienky prijatia sťažnosti uvedené v Čl. 34 a 35 Dohovoru neboli splnené.

Navrhovateľ s prihladnutím na rozhodnutie Ústavného súdu sp.zn. I US 424/2011-30 a rozhodnutie ESLP č. ECHR-LSVII1100R(CD) poukázal na právne pochybenie odporcu v 1. rade, ktorý v konaní o náhradu škody zvolil nesprávny postup, vykonal nesprávne podanie. Odporca v 1. rade tak v konaní o náhradu škody, ktoré bolo vedené na Krajskom súde Nitra pod sp. zn. 9Co 287/2010 navrhovateľovi spôsobil škodu tým, že nevyužil právne prostriedky, ktoré boli podľa vysloveného právneho názoru Ústavného súdu SR a ESLP v Štrasburgu nutné a nevyhnutné na dosiahnutie účelu konania o náhradu škody, tzn. na riadne, včasné a efektívne zabezpečenie práv navrhovateľa v tomto konaní. V dôsledku uvedeného márne uplynuli lehoty na využitie mimoriadnych opravných prostriedkov - dovolania, resp. na podanie mimoriadneho dovolania. V dôsledku uplynutia lehôt došlo k zmareniu možnosti navrhovateľa dosiahnuť náhradu škody. Navrhovateľ ako veriteľ, v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym postupom advokáta definitívne stratil reálnu možnosť na skutočné vymoženie svojho práva (Ro NS ČR z 11. 03. 2009 sp. zn. 25 Odo 948/2007). Výška požadovanej náhrady škody od odporcu v 1. rade je tak totožná s výškou pohľadávky, ktorú si navrhovateľ podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. Obo 301/2004 ako veriteľ voči dlžníkovi uplatnil v konkurznom konaní riadne a včas a ktorú si uplatnil v škodovom konaní voči SR - 743 776 Eur (22 407 000 Sk). Po doručení rozhodnutia ESLP sa navrhovateľ osobne stretol s odporcom za účelom zmierovacieho konania, pričom na stretnutí bolo dohodnuté, že odporca v 1. rade doručí navrhovateľovi Poistnú zmluvu a Všeobecné poistné podmienky, na základe ktorých si navrhovateľ voči odporcovi v 1. rade uplatní náhradu spôsobenej škody v súvislosti s výkonom advokácie v súlade s § 26 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii (ďalej len „zákon o advokácii“). Po doručení podkladov si navrhovateľ dňa 13.9.2012 písomnou výzvou na mimosúdne vyrovnanie uplatnil voči odporcovi v 1. rade náhradu škody titulom zodpovednosti advokáta za spôsobenú škodu. Odporca v 1. rade v písomnom stanovisku spôsobenú škodu ako poistnú udalosť neuznal, nakoľko mal za to, že právne služby poskytol s maximálnou odbornou starostlivosťou a pri ich poskytovaní sa nedopustil porušenia žiadnej právnej povinnosti.

Navrhovateľ v súvislosti s uvedeným poukázal na ustanovenia § 822-828, 420 OZ, kedy zodpovednostné následky protiprávneho konania preberá na seba poisťovateľ (odporca v 2. rade) podľa obsahu poistnej zmluvy, resp. jej podmienok, a je povinný za poisťníka zaplatiť, i keď za škodu priamo nezodpovedá. Navrhovateľ poukázal v súvislosti s charakteristikou nedobytnosti pohľadávky ako aj pôsobenia viacerých príčin súbežne, resp. následne na rozhodnutie NS ČR sp.zn. 25Cdo 948/2007 z 11. 03. 2009. Mal za to, že odporca v 1. rade porušil povinnosti vyplývajúce z ustanovení § 18 ods. 1,2 zákona o advokácii a s poukazom na § 26 ods. 1 zákona o advokácii zodpovedá za škodu svojmu klientovi.

Zodpovednosť za škodu spôsobenú advokátom v súvislosti s výkonom advokácie je v zmysle zákona o advokácii ako aj obchodného zákonníka založená na princípe objektívnej zodpovednosti bez zreteľa na zavinenie advokáta a nastáva pri súčasnom splnení predpokladov, ktorými sú výkon advokácie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi výkonom advokácie a vznikom škody. Táto zodpovednosť je širšia ako zodpovednosť za odbornú starostlivosť. Zavinenie advokáta sa neskúma a neprichádza do úvahy ani jeho vyvinenie tým, že by preukázal, že škodu nezavinil (jediný liberačný dôvod pre advokáta je uvedený v § 26 ods. 4 Zákona o advokácii). Na strane odporcu ako advokáta ale neexistujú žiadne liberačné dôvody na zbavenie sa zodpovednosti za spôsobenú škodu navrhovateľovi. Navrhovateľ dôvodnosť návrhu oprel i o rozhodnutia NS ČR sp. zn. 25Cdo 1515/2007 zo dňa 20.6.2007, NS ČR sp. zn. 25Cdo 2520/2006 zo dňa 20.5.2008, NS ČR sp. zn. 25Cdo 1862/2001 zo dňa 26.2. 2003, NS SR 3MCdo18/2009 zo dňa 21.10.2010. Navrhovateľ poukázal na zásady výkonu advokácie zakotvené v § 8 ods. 1, § 9, §10 ods. 2 ako i § 12, pričom mal za to, že vzťah medzi navrhovateľom a odporcom, ktorý vznikol na základe Mandátnej zmluvy a na základe písomného splnomocnenia doposiaľ trvá a nebol ukončený z dôvodu, že zatiaľ nedošlo k vzájomnému vysporiadaniu sa medzi navrhovateľom a odporcom.

Na záver navrhovateľ od súdu požadoval, aby najskôr rozhodol o základe prejednávanej veci, nakoľko to s ohľadom na všetky skutkové a právne okolnosti súdneho sporu považuje za účelné a hospodárne a následne, aby rozhodol o výške náhrady škody.

Podaním doručeným súdu dňa 9.12.2013 navrhovateľ opravil označenie navrhovateľa a zároveň i znenie žalobného petitu, ktorý má znieť: Základ nároku navrhovateľa na náhradu škody je daný.

Podaním doručeným súdu dňa 17.1.2014 navrhovateľ požiadal, aby súd pripustil zmenu v osobe doterajšieho vedľajšieho účastníka (spoločnosť Wüstenrot poisťovňa, a.s., Karadžičova 17, Bratislava) tak, že ho označí ako odporcu v 2. rade a odporcom v 1. rade zostane pôvodný žalovaný - spoločnosť Prochádzka & Partners, spol. s r.o., Búdkova 4, Bratislava. V odôvodnení poukázal na skutočnosť, že odporca v 1. rade 7.1.2013 nahlásil poisťovni škodovú udalosť v súlade s čl. 7 poisťovej zmluvy č. 1050059443, ktorá je vedená pod č. PU-1503/3538/010-1 . S poukazom na § 788 a nasl. OZ, ako i čl. 8 poisťovej zmluvy je preto škodu povinný zaplatiť odporca v 2. rade ako poisťovňa. V súvislosti s navrhovanou zmenou, ako i povinnosťou odporcu v 2. rade plniť za odporcu v 1. rade požiadal o nariadenie predbežného opatrenia, ktorým by súd uložil povinnosť odporcom spoločne a nerozdielne povinnosť do troch dní zasláť na účet navrhovateľa primeraný preddavok vo výške 223.132,80 € alebo ho alternatívne uložiť do úschovy súdu.

Tunajší súd uznesením zo dňa 13.2.2014 pripustil, aby do konania vstúpil ďalší účastník na strane odporcu ako odporca v II. rade a to spoločnosť Wüstenrot poisťovňa, a.s., Karadžičova 17, Bratislava a zároveň návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia zamietol z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 7.3.2014..

Odporca v 2. rade vo svojom vyjadrení doručenom súdu dňa 6.10.2014 žiadal návrh zamietnuť a zaviazat' navrhovateľa k náhrade trov konania. Dôvodil tým, že šetrenie škodovej udalosti prebieha štandardným spôsobom, kedy po nahlásení poisťovej udalosti listom zo dňa 21.1.2013 informoval poisteného o pridelenom registračnom č. škodovej udalosti (1503.3538/010-1) a zároveň ho požiadal o predloženie dokladov potrebných pre jej ďalšie šetrenie. Potvrdil, že navrhovateľ ho dňa 15.11.2013 požiadal o poskytnutie primeraného preddavku, napriek tomu, že ako poškodený nie je v zmysle § 823 OZ a článku 7 ods. 6 VPP-A subjektom oprávneným žiadať poisťovňu o poistné plnenie, resp. preddavok. Odporca v 2. rade uviedol, že poistený odmieta tvrdenia navrhovateľa o porušení povinnosti pri výkone advokácie. K meritu veci odporca v II. rade uviedol, že predpokladom vzniku nároku na náhradu škody je zistenie, že nebyť pochybenia advokáta, bol by jeho klient v súdnom konaní úspešný a pochybenie advokáta je rozhodujúcou príčinou vzniku majetkovej ujmy klienta. Ako predbežnú otázku je preto v konaní o náhradu škody riešiť, či by bol navrhovateľ v spore úspešný, nebyť pochybenia advokáta a či škoda vznikla iba v dôsledku nekvalitného poskytovania pomoci (rozsudok NS ČR sp.zn. 25Cdo 2520/2006). Je pochybné, či by postup odporcu v 1. rade zmenil právnu situáciu navrhovateľa. Príčinná súvislosť medzi konaním advokáta a neúspechom klienta je daný iba vtedy, ak právo klienta skutočne existovalo a nebolo mu priznané iba pre pochybenie advokáta (rozsudok NS ČR 25Cdo 1862/2001).

Odporca v 1. rade vo vyjadrení doručenom súdu dňa 13.10.2014 žiadal návrh v celom rozsahu zamietnuť a zaviazat' navrhovateľa k náhrade trov konania. Dôvodil tým, že na vydanie medzitimného rozsudku je daný dôvod v prípade, ak prebieha spor o veci samej, pretože bez existencie takéhoto sporu ide v prípade určenia základu nároku len o určovaciu žalobu. V prípade ak ide o určovaciu žalobu, na požadovanom určení nie je daný naliehavý právny záujem, pretože navrhovateľ, pokiaľ sa domnieva, že má voči

odporcovi pohľadávku titulom náhrady škody, môže a má sa domáhať priamo jej zaplatenia. Neexistuje taký stav objektívnej neistoty medzi účastníkmi, ktorý je ohrozením navrhovateľovho postavenia a ktorý nemožno iným právnym prostriedkom odstrániť. V merite veci navrhovateľ poukázal na uzavretie mandátnej zmluvy dňa 15.8.2008 podľa § 566 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorou sa odporca v 1. rade zaviazal ako mandatár, že pre mandanta zabezpečí výkon a poskytovanie právnej pomoci a služieb v práv. veci náhrady škody, pričom ostatné vzťahy neupravené v mandátnej zmluve sa budú spravovať Obchodným zákonníkom. Zodpovednosť za škodu podľa Obchodného zákonníka je objektívnou zodpovednosťou, v prípade ktorej sa pre vznik škody nevyžaduje zavinenie. Odporca v 1. rade neporušil právnú povinnosť postupovať pri zastupovaní klienta s odbornou starostlivosťou, kedy mal v zmysle § 18 ods. 2 zákona o advokácii konať čestne, svedomito, primeraným spôsobom, a dôsledne využívať všetky právne prostriedky a uplatňovať v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. V prvom rade odporca 1 uvažoval o podaní dovolania proti rozsudku krajského súdu, ale dospel k záveru, že zákonné podmienky, resp. dôvody prípustnosti pre jeho využitie v danom prípade nie sú splnené. V rámci tejto úvahy odporca zvažoval prípustnosť dovolania, nakoľko podanie takéhoto mimoriadneho opravného prostriedku z hľadiska subsidiarity vylučovalo jeho právomoc (I. ÚS 49/98, I. ÚS 9/00). V zmysle § 238 O.s.p. v danom prípade neprichádzal do úvahy ani jeden z dôvodov dovolania, pretože nešlo o rozhodnutie, ktorým by bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa, o rozhodnutie, ktorým by sa odvolací súd odchyľil od predošlého názoru dovolacieho súdu vysloveného vo veci, ani o rozhodnutie, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu 1. stupňa a odvolací súd vo výroku pripustil dovolanie, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Taktiež dovolanie nebolo prípustné z dôvodov podľa § 239 ods. 1,2 O.s.p, nakoľko nešlo o uznesenie, ale rozsudok krajského súdu. odporca v 1. rade dospel k záveru, že nie je daný dôvod na podanie dovolania ani s prihliadnutím na § 237 O.s.p., keďže sa v konaní nerozhodlo vo veci, ktorá by nepatrila do právomoci súdov, účastníci konania mali spôsobilosť byť účastníkom konania, i procesnú spôsobilosť, resp. boli zastúpení a nebola daná prekážka rei iudicatae ani litispendencie. Vada rozhodovania vylúčeného sudcu bola zhojená v odvolacom konaní, keď na základe prikázania veci rozhodol Krajský súd v Nitre. Odporca 1 dospel k záveru na základe dostupných znalostí o priebehu konania, že navrhovateľ mal v konaní možnosť v plnom rozsahu realizovať všetky svoje procesné práva a povinnosti, v dôsledku čoho mu nebola odňatá možnosť konať pred súdom. Odporca 1 vychádzal z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR, podľa ktorej v v prípadoch, keď je dovolanie neprípustné, nie je možné ho považovať za procesný prostriedok, ktorý zákon na ochranu základných práv a slobôd poskytuje. V takých prípadoch lehota na podanie ústavnej sťažnosti plynie odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. V zmysle judikatúry odporca z hľadiska zachovania odbornej starostlivosti vychádzal z toho, že podanie dovolania (ktoré by v prípade odmietnutia malo len deklaratórnu povahu) by v prípade absencie zákonného dôvodu prípustnosti, založilo zánik lehoty pre podanie ústavnej sťažnosti. Odporca v 1. rade pritom poukázal na ďalšiu rozhodovacia činnosť ústavného súdu, z ktorej pri koncipovaní sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy SR tiež vychádzal, podľa ktorej porušenie práva na verejné vyhlásenie rozsudku (čl. 142 ods. 3 ústavy) nie je dôvodom vylučujúcim meritórne preskúmanie sťažnosti (t.j. nejde o prípustný dovolací dôvod pre odňatie možnosti konať pred súdom). Ústavný súd meritórne vec preskúmal. S poukazom na uvedené odporca v 1. rade považoval za jediný dostupný prostriedok nápravy podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy (ktorú aj podal), pretože o prípustnosti dovolania nebolo možné uvažovať. Nebolo by totiž v súlade s parametrami odbornej starostlivosti podať súbežne dovolanie v zmysle § 237 O.s.p. a ústavnú sťažnosť, nakoľko by hrozila nehospodárnosť a neúčelnosť úkonov odporcu 1 a jednak by došlo k situácii, kedy by ústavný súd sťažnosť odmietol z dôvodov subsidiarity pre prebiehajúce dovolacie konanie a NS SR by dovolanie odmietol ako neprípustné, pričom by navrhovateľovi uplynula lehota na podanie sťažnosti. V druhom rade odporca 1 zohľadnil, že vo vzťahu k prvému rozsudku KS v Nitre pripravil a namietal rovnaký charakter pochybení ako v druhom prípade, pričom v prvom prípade ústavný súd sťažnosť na ďalšie konanie prijal, vec meritórne preskúmal a v druhom prípade rozhodol odlišne, keď vec neprijal na ďalšie konanie a sťažnosť odmietol. Za daných okolností a rozhodovacej činnosti ústavného súdu odporca oprávnenne očakával, že ústavný súd v prípade rovnakých podmienok rozhodne jednak rovnako ako v prípade prvej sťažnosti a jednak rovnako ako v inej rovnakej veci. Odporca 1 tak konal čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využil všetky dostupné právne prostriedky a uplatnil v záujme navrhovateľa všetko, čo považoval za prospešné.

Odporca v 1. rade ďalej uviedol, že nebola splnená ani podmienka vzniku škody, nakoľko tak v rozhodnutí prvostupňového súdu, ako i odvolacieho súdu sa konštatuje nepreukázanie vzniku škody (str. 21 rozsudku KS v Nitre). Úvaha o tom, že ak by NS SR ako súd dovolací (prípadne ústavný súd) rozsudok krajského súdu zrušil, bol by nárok navrhovateľoi priznaný OS Banská Bystrica, resp. Krajským súdom v Nitre, je v aktuálnej situácii len hypotetickou úvahou, nie konkrétnou škodou, ktorá vznikla na úkor

majetku navrhovateľa. Vývoj konania nemožno prejednať. Odporca v 1. rade záverom uviedol, že nebola splnená ani posledná podmienka a to existencia príčinnej súvislosti. Poukázal na rozhodnutie NS SR sp.zn. 3Cdo 32/2007 kedy atribútom príčinnej súvislosti je priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušený; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Je predčasný taký záver, ktorý konštatuje, že by určitá pohľadávka pri správne vednom vykonávanom konaní, prípadne konkurznom konaní viedla k plnému uspokojeniu veriteľa, pretože takýto záver je predčasný, lebo musí byť dostatočne zistená a vyhodnotená miera jeho reálnej úspešnosti v konkurznom konaní a tá je závislá od ďalších skutočností, ako je napr. namietaná existencia pohľadávky navrhovateľa z faktoringovej zmluvy, či platnosť dojednaní o príslušenstve tejto pohľadávky. V druhom rade dovolanie nemohlo priniesť navrhovateľovi reálnu nápravu, pretože v prípade úspechu by to neznamenal žiadnu ochranu meritórnych nárokov navrhovateľa. V treťom rade, absencia porušenia právnej povinnosti a vzniku škody samo o sebe vylučuje existenciu vzťahu príčinnej súvislosti.

Navrhovateľ vo svojom stanovisku zo dňa 10.12.2014 považoval tvrdenia odporcu v 1. rade za nepodložené, účelové, pre jeho zodpovednosť právne irelevantné a bezvýznamné. Upozornil na doterajšie písomné podania navrhovateľa na Krajský súd v Nitre a ústavný súd, z obsahu ktorých je zrejmé, že odporca 1 ako právny zástupca pri skutkovej a právnej argumentácii uvádzal úplne opačné argumenty a dôvody, ako uvádza v pozícii žalovaného. Uvedené skutkové a právne okolnosti sa doposiaľ v ničom nezmenili, len pozícia právneho zástupcu sa zmenila na postavenie škodcu. Navrhovateľ mal za to, že v tejto veci neexistujú žiadne legálne prekážky, ktoré by súdu bránili vo vydaní medzitýmneho rozsudku, nakoľko návrh bol spracovaný v súlade s § 152 O.s.p. a v súlade s rozhodovacou praxou súdov. Navrhovateľ poukázal na OZ, zákon o advokácii a najmä na poistnú zmluvu, v zmysle ktorej dňom nahlásenia škodovej - poistnej udalosti vzniká navrhovateľovi právo na poistné plnenie a odporcovi 1, 2 povinnosť nahradiť poškodenému škodu a poskytnúť mu primeraný preddavok.

Vo vzťahu k vyjadreniu odporcu v 2. rade navrhovateľ uviedol, že šetrenie škodovej udalosti poisťovňou neprebíha/lo štandardne, ale s poukazom na vyjadrenie odporcu 2 zo dňa 7.1.2014, 20.2.2014, vyžiadanie dokladov zo dňa 26.3.2014 spolu s emailom zo dňa 15.4.2014 je zrejmé, že odporca 1 porušuje povinnosti, vyplývajúce z § 787 a nasl. OZ, § 18 a nasl. zákona o advokácii, § 2 a nasl. advokátskeho poriadku a podmienky z poistnej zmluvy, keď riadne a včas neposkytol súčinnosť. Odporca 2 tak musel vyžiadať doklady nutné pre vyšetrovanie poistnej udalosti. Navrhovateľovi dodnes nie sú známe konkrétne skutkové a právne dôvody (kedy, na základe čoho a k akým výsledkom dospel), pre ktoré odporca 2 odmietol spôsobiť škodu uhradiť. Prehlásenie odporcu 1, že neporušil žiadnu právnu povinnosť je z hľadiska zodpovednosti poisťovne za náhradu škody právne irelevantné a bezvýznamné. Odporca 1 sa pri osobnom stretnutí s navrhovateľom zaviazal, že poskytne navrhovateľovi a najmä poisťovni nevyhnutnú súčinnosť a potrebné doklady na likvidáciu škodovej udalosti a túto dohodu porušil. Odporca 1 si taktiež nevyžiadal primeraný preddavok. Poisťovňa pri posudzovaní škodovej udalosti nemala vychádzať zo zavinenia odporcu 1, pretože jeho zodpovednosť je objektívna. Jedinou príčinou neúspechu navrhovateľa ako klienta a nepriznanie jeho práva na náhradu škody bolo pochybenie advokáta. Je logické, že keby navrhovateľ nedisponoval právom na náhradu škody, odporca 1 by neprevzal právne zastúpenie a neuplatňoval by náhradu škody. Navrhovateľ upozornil na neustále meniace sa vyjadrenia odporcu 2. Navrhovateľovi dňom nahlásenia škodovej udalosti vzniklo právo na poistné plnenie a odporcovi 1 vznikla povinnosť navrhovateľovi nahradiť škodu a poskytnúť primeraný preddavok.

Pojednávanie konané dňa 23.10.2015 sa uskutočnilo v neprítomnosti odporcu v 1. rade, ktorému bolo predvolanie na pojednávanie doručené v zmysle § 47 ods. 2 O.s.p. dňom vrátenia zásielky súdu 17.9.2015 a ktorý svoju neúčast' prostredníctvom právneho zástupcu ospravedlnil že nemal vedomosť, že jeho potrebná jeho priama účasť. S poukazom na zastúpenie odporcu 1 na pojednávaní, ako aj s poukazom na to, že právny zástupca odporcu v 1. rade nepožiadaval o odročenie pojednávania, súd pojednával v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. v jeho neprítomnosti.

Na pojednávaní dňa 23.10.2015 navrhovateľ presne špecifikoval, že sa domáha len určenia, že základ nároku na náhradu škody je daný. Právny zástupca navrhovateľa uviedol, že navrhovateľ ako klient a odporca v 1. rade ako advokát uzavreli v zmysle mandátnej zmluvy a plnej moci zmluvu o právnej pomoci, v zmysle ktorej sa odporca v I. rade zaviazal zastupovať záujmy klienta. Odporca v I. rade v rozpore s touto dohodou a plnomocenstvom nepodal dovolanie, ale podal opakovanú sťažnosť na Ústavný súd SR. Existujú viaceré rozhodnutia, z ktorých je zrejmé že nemožno podať sťažnosť, keď nebolo podané dovolanie. Odporca v I. rade tým, že nevykonal úkon, ktorý mal, svojim konaním porušil

nielen zákon o advokácii ale aj občianskoprávne predpisy, a tým zmaril uplatnenie práv navrhovateľa. Odporca v I. rade si bol vedomý svojho pochybenia, čo vyplývalo zo skutočnosti, že sa domáhal cez poisťovňu aby došlo k plneniu. Tento prejav možno považovať za uznanie jeho pochybenia. V tomto prípade ide o samostatný nárok proti škodcovi, kedy škoda vznikla v príčinnej súvislosti s neplnením povinností z mandátnej zmluvy a plnej moci. Pri ostatných dôvodoch sa pridržiaval písomného návrhu na začatie konania spolu s jeho doplnením.

Navrhovateľ na pojednávaní uviedol, že odporca 1 prevzal právne zastúpenie po p. Y.. V roku 2008 bola uzatvorená mandátna zmluva, keď odporca 1 po vykonanej analýze sporu garantoval, že jeho nárok je daný a on ho dorieši. Vo všetkých podaniach, ktoré odporca 1 spracoval či už na Okres. súde v B. Bystrici alebo v obidvoch sťažnostiach podaných na Ústavný súd SR, uvádzal, že nárok je daný, zmena nastala až po tom, keď Ústavný súd SR sťažnosť odmietol. Potom začal tvrdiť, že neporušil žiadne predpisy. Avšak opačné stanovisko zaujal vo svojom rozhodnutí, nielen Ústavný súd SR ale aj ESLP, ktorý podania navrhovateľa odmietol. Poukázal na to, že sa jedná o objektívnu zodpovednosť odporcu 1 s možnosťou jedného liberačného dôvodu, a to takého, že odporca 1 postupoval s náležitou starostlivosťou. Navrhovateľ mal zato, že v tomto prípade odporca 1 tak nepostupoval a pochybil. Následne sa odporca 1 odmlčal a odmietol komunikovať.

Právny zástupca odporcu v 1. rade na pojednávaní zotrval na svojom písomnom vyjadrení a uviedol, že postupoval s odbornou starostlivosťou, v súlade s judikatúrou a neporušil žiadne predpisy. Mal za to, že neboli splnené podmienky na náhradu škody a to jednak preto, že nedošlo k porušeniu žiadnej právnej povinnosti zo strany odporcu 1, nedošlo ku škode zo strany odporcu 1, a taktiež neexistuje príčinná súvislosť medzi týmito dvomi podmienkami. Navrhovateľ sa v konaniach domáhal náhrady škody, ktorej sa mal dopustiť štát a nie odporca 1. Zrazu nejakým spôsobom mala prejsť táto povinnosť zo štátu na odporcu 1. Skutočnosť, že odporca 1 oznámil odporcovi 2 poisťnú udalosť, ešte nepreukazuje, že by odporca 1 nárok navrhovateľa uznal. Povinnosťou odporcu 1 bolo v súlade s podmienkami poisťnej zmluvy nahlásiť každý vznesený nárok na náhradu škody. Poukázal na § 152 odsek 2 OSP s tým, že žaloba navrhovateľa je nielen nedôvodná ale aj nesprávna. Navrhovateľ sa nemôže rozsudkom domáhať len uznania základu nároku, pretože by mohlo ísť o snahu vyhnúť sa plateniu súdneho poplatku.

Odporca v 2. rade sa pridržiaval písomného vyjadrenia a zároveň sa stotožnil s pís. vyjadrením odporcu 1. Namietol pasívnu legitímáciu odporcu 2 z dôvodu, že poškodený priamy nárok na plnenie od poisťovne nemá (§ 813 OZ). Z dôvodu hospodárnosti konania navrhol, aby súd pred tým, ako vykoná dokazovanie ohľadom zodpovednosti odporcu 2, sa vysporiadal najprv s otázkou, či sú dané podmienky na vydanie medzitémneho rozsudku a nárok v celom rozsahu zamietol.

Na otázku súdu v čom vidí, resp. tkvie navrhovateľov naliehavý právny záujem na určení jeho nároku, právny zástupca uviedol, že došlo k zmareniu možnosti uplatnenia škody, ktorá vznikla navrhovateľovi. V tomto videl kauzálny nexus, od ktorého odvodzuje naliehavý právny záujem. Bez určenia, že je nárok daný, by sa navrhovateľ nemohol domáhať škody vo výške, ktorá bude určená v následnom konaní. Navrhovateľ doplnil, že jeho pohľadávka bola najprv vo výške 5 mil. Sk spolu s príslušenstvom a následne v dôsledku pochybenia súdu bola po prepočte na eurá 743 tis. €. Navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že v týchto konaniach už zaplatil neúmerne vysoké množstvo poplatkov, preto v súlade s § 152 odsek 2 O.s.p využil možnosť podať tzv. lacnejšiu žalobu. Naliehavý právny záujem videl v tom, že pokiaľ by súd nerozhodol o určení, že nárok je daný, nemohol by si v ďalšom konaní uplatňovať nárok na zaplatenie škody. Neexistujú žiadne prekážky, aby súd vydal medzitémny rozsudok a uzavrel, že nárok navrhovateľa na náhradu škody je daný. Zároveň ide o zložitú skutkovú a právnu otázku, pretože spor prebieha už od roku 2002 a navrhovateľ je síce totožný ale na strane odporcu sa nositeľ dlhu mení, ako i existujú rozdielne výšky uplatňovanej pohľadávky, ktoré vyplývajú z predložených dôkazov a preto je nutné, aby sa súd s touto skutočnosťou vysporiadal. Súdu boli predložené pís. dôkazy, ktoré vyhotovili najvyššie orgány SR ako ministerstvo, NS SR a ÚS SR, z ktorých vyplýva škoda. Pohľadávka 5 mil. nebola uhradená v dôsledku rozhodnutia KS v Nitre, ktoré bolo zrušené NS SR. NS SR vo svojom rozhodnutí potvrdil, že navrhovateľ si svoju pohľadávku uplatnil riadne a včas v súlade so zákonom o konkurze a reštrukturalizácii. Niet pochybností, že NS SR zrušil rozhodnutie z dôvodu nezákonného postupu KS. Navrhovateľ adresoval 3 písomné výzvy Min. spravodlivosti SR, na základe čoho ministerstvo po prešetrení zistilo neodôvodnené 15 mesačné prieťahy v konaní, z čoho vyplýva, že daný súd porušil práva N na spravodlivý súdny proces a odňal mu možnosť konať pred súdom. Odporca 1 dal následne sťažnosť ohľadom rozhodnutia KS v Nitre z dôvodu porušenia práv,

avšak Krajský súd v Nitre svojim rozhodnutím opäť zamietol jeho návrh. V rámci mailovej komunikácie s odporcom 1 bolo zvažované, že podá dovolanie, pričom odporca 1 navrhol podať ústavnú sťažnosť. Navrhovateľ uviedol, že ÚS SR už vo svojom rozhodnutí ustálil porušenie jeho práv, preto ďalšie takéto rozhodnutie nepotrebuje. Výslovne neuviedol, aby to odporca 1 nepodal, iba uviedol, že nech využije všetky prostriedky na dosiahnutie účelu, nakoľko potrebuje najmä aby sa peniaze vrátili. Následne sa osobne stretol s odporcom 1 na Búdkovej ul. Z rozhodnutia Ústavného súdu SR vyplýva, že odporca 1 pochybil a nevyužil právne prostriedky, ktoré mu umožňujú dosiahnutie svojho nároku. Týmto rozhodnutím došlo k zániku jeho práva, ktoré dovtedy trvalo. Odporca 1 dodnes nepodal dovolanie, v dôsledku čoho došlo k zániku práva resp. k jeho zmareniu. Týmto konaním odporcu 1 došlo k singulárnej sukcesii, kedy zodpovednosť voči štátu prešla na odporcu 1. Poukázal na znenie zákonov 58/1969 ako i 514/2003, z ktorých je zrejmé, že v prípade, keď dôjde k porušeniu zákona alebo k prieťahom v konaní, predpokladá sa ex lege zodpovednosť štátu na náhradu škody. Keďže nastala právna skutočnosť, ktorou zákon spája zmenu v osobe a v obsahu v existujúcom vzťahu, došlo k zmene na odporcu 1. Navrhovateľ už nemá inú možnosť voči inému domáhať sa svojho práva. Ohľadom pasívnej legitimácie odporcu 2 netrval na tom, aby bol v postavení účastníka konania, môže byť aj v postavení vedľajšieho účastníka ako predtým. Priznal, že priame právo resp. jeho povinnosť plniť nevznikla.

Právny zástupca odporcu 1 v nadväznosti na uvedené uviedol, že keby aj dovolanie bolo podané, nevedlo by to k zmene na majetku navrhovateľa, nakoľko Okresný súd v B. Bystrici návrh navrhovateľa na náhradu škody zamietol, Krajský súd v Nitre rozhodnutie potvrdil a následne KS v Nitre opätovne po odstránení vytykaných nedostatkov ústavným súdom potvrdil zamietací rozsudok OS v Banskej Bystrici. Druhá ústavná sťažnosť bola podaná z iných dôvodov ako to bolo v prípade prvej sťažnosti, pričom odporca 1 v nej neidentifikoval žiaden dovolací dôvod. Súd nárok navrhovateľ v žiadnom konaní nepriznal. Rozhodnutím o dovolaní sa menia len procesné podmienky. Odporca 1 pri podaní druhej sťažnosti len zopakoval svoj postup, pričom nemohol predpokladať že pri tých istých podmienkach iné zloženie ústavného súdu zmení názor. Zároveň mal za to, že naliehavý právny záujem nie je daný, pretože navrhovateľ sa môže domáhať zaplatenia svojej škody, kedy si súd vyrieši predbežne danosť jeho nároku. Toto konanie má práve naopak za následok množenie sporov.

Odporca v 2. rade mal za to, že naliehavý právny záujem na určení nároku navrhovateľa nie je daný, pretože ak sa navrhovateľ domnieva, že má pohľadávku voči odporcom titulom náhrady škody, má sa právo domáhať priamo zaplatenia škody.

Podľa § 152 ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase konania a rozhodnutia (ďalej len „OSP“): rozsudkom rozhoduje súd o veci samej.

Podľa § 152 ods. 2 OSP rozsudkom má sa rozhodnúť o celej prejednávanej veci. Ak je to však účelné, môže súd rozsudkom rozhodnúť najskôr len o jej časti alebo len o jej základe.

Podľa § 80 písm. c) OSP návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

Z citovaného ustanovenia § 152 vyplýva, že rozsudkom sa má rozhodnúť o celej prejednávanej veci (o celom predmete konania), alebo ak je to účelné možno rozsudkom rozhodnúť najskôr len o časti prejednávanej veci/o časti predmetu konania, alebo len o základe predmetu konania. To znamená, že v prvom prípade musí súd zistiť čo je vlastne predmetom prejednávanej veci, t.j. predmetom konania, aby vedel v akom rozsahu vykonať jednak dokazovanie a jednak v akom rozsahu a o akom predmete rozhodnúť. V tomto prípade, ako vyplynulo z návrhu na začatie konania, ako i výsluchu navrhovateľa na pojednávaní, je predmetom celého konania - celej prejednávanej veci len skutočnosť či je základ nároku navrhovateľa na náhradu škody daný. Z uvedeného je zrejmé, že súd s poukazom na § 152 ods. 2 OSP je v tomto konaní oprávnený a povinný rozhodnúť konečným, celkovým rozsudkom o celom predmete, ktorý v tomto konaní predstavuje iba určení, či tu základ/ nárok navrhovateľa na náhradu škody daný je/ alebo nie. Iný výrok rozhodnutia neprichádza do úvahy s poukazom na § 153 ods. 2 OSP, kedy je súd viazaný návrhom navrhovateľa, ktorý vymedzuje predmet konania po skutkovej a právnej stránke a nemôže prisúdiť viac, než čoho sa navrhovateľ domáha. Z takto vymedzeného predmetu konania je zrejmé, že ide o určovaciu žalobu v zmysle § 80 písm. c) OSP, nakoľko navrhovateľ sa iného ako určenia svojho práva nedomáha - napr. zaplatenia náhrady škody ako plnenia. V takto vymedzenej veci je možné si ako predbežnú otázku určiť len či je daný naliehavý právny záujem na

takomto určení alebo nie. Keďže medzitýmny rozsudok predstavuje rozhodnutie o základe uplatneného nároku, to znamená rozhodnutie o jeho necelej časti, ktorá bude podkladom pre ostanú zvyšnú časť nároku - predmetu konania, v prípade určenia či tu určité právo navrhovateľa je alebo nie a ktoré predstavuje celý predmet konania, nemožno rozhodnúť čiastočným rozsudkom/rozsudkom o základe, pretože takéto rozhodnutie by v tom istom prebiehajúcom konaní už nebolo postavené do žiadneho protikladu, t.j. ku žiadnemu inému predmetu konania. V tomto prípade ide o nedeliteľnosť uplatneného nároku, kedy nemožno rozhodnúť viacerými rozsudkami, t.j. medzitýmny rozsudkom a konečným rozsudkom, ale len rozsudkom konečným. Opačná situácia by nastala v prípade, keby sa navrhovateľ domáhal i zaplata náhrady škody, kedy by základ predmetu konania (určenie že nárok na náhradu škody je daný) bol postavený do protikladu proti výške predmetu konania (výške plnenia/ náhrady škody). Deliteľnosť predmetu pri vydaní medzitýmneho rozsudku vyplýva z logicky nadväzujúcej druhej vety § 152 ods. 2 OSP, kedy v prvej vete je upravené rozhodnutie o celej veci (vyčerpanie celej veci) a v druhej vete je vyjadrená výnimka z tohto pravidla, keď sa v celej prejednávanej veci nerozhodne (nevyčerpá sa celá), ale sa rozhodne len o jej časti alebo základe.

S poukazom na vymedzený predmet konania, súd v konaní skúmal primárne splnenie podmienky uvedenej v § 80 písm. c) OSP, t.j. existenciu naliehavého právneho záujmu na určení či tu právny vzťah medzi navrhovateľom a odporcom zo zodpovednosti za škodu je, resp. či právo navrhovateľa voči odporcovi v. 1 rade titulom náhrady škody existuje, aby sa následne mohol zaoberať vecou samou / určením existencie práva navrhovateľa/. Existencia naliehavého právneho záujmu je totiž nevyhnutným predpokladom úspešnosti určovacej žaloby.

Navrhovateľ naliehavosť právneho záujmu na určení svojho práva odôvodňoval tým, že pokiaľ by súd nerozhodol o danosti nároku, nemohol by si v ďalšom konaní uplatňovať nárok na zaplata škody. Taktiež ide o zložitú skutkovú a právnu otázku, kedy výšky uplatňovanej pohľadávky sú rozdielne, preto je nutné, aby sa súd s touto skutočnosťou vysporiadal. Kauxálny nexus videl i v skutočnosti, že došlo k zmareniu jeho možnosti uplatniť si škodu, ktorá mu vznikla. Navrhovateľ poukázal na skutočnosť, že v predchádzajúcich konaniach už zaplatil neúmerne vysoké množstvo poplatkov, preto v súlade s § 152 odsek 2 O.s.p využil možnosť podať tzv. lacnejšiu žalobu, pretože nárok navrhovateľa na náhradu škody je daný.

S poukazom na uvedené sa súdu javí ako potrebné uviesť, že určovacia žaloba má v prvom rade preventívny charakter a bude opodstatnená najmä v prípadoch, keď k porušeniu práva ešte nedošlo. Len čo je porušenie subjektívneho práva dokonané (keď dôjde k porušeniu povinnosti, vzniku škody), možno žalovať priamo na plnenie, t.j. na reparáciu škodlivých právnych následkov (na zaplata náhrady škody) zo strany odporcu. Existencia tohto iného dostupného prostriedku ochrany práva vylučuje, aby bol súčasne daný naliehavý právny záujem na deklarovaní, či tu právo alebo právny vzťah je alebo nie je. Nie je pravdivé tvrdenie navrhovateľa, že v prípade keby súd v tomto konaní nerozhodol, nemohol by si v ďalšom konaní uplatňovať nárok na zaplata škody, nakoľko práve v konaní o zaplata škody, by si súd povinne a predbežne, ako prejudiciálnu otázku vyriešil, či je nárok navrhovateľa zo zodpovednosti za škodu daný alebo nie. Taktiež skutková a právna zložitnosť sporu, nemá vplyv na naliehavosť určenia, resp. nie je jednou z jej podmienok. Skutočnosť že výška pohľadávky sa postupne menila taktiež nemá vplyv na naliehavosť, ale je predpokladom pre vykonanie dokazovania vo veci žaloby na plnenie, kedy by súd jej výšku ustálil (samozrejme za predpokladu danosti práva navrhovateľa). Skutočnosť, že došlo k zmareniu práv navrhovateľa, resp. či došlo a kto za ňu zodpovedá, je skutkovým tvrdením preukazujúcim samotnú dôvodnosť danosti práva navrhovateľa, ale nie tvrdením preukazujúcim naliehavosť. Je potrebné rozlišovať medzi naliehavým právnym záujmom a dôvodnosťou návrhu. Všetky ostané skutočnosti uvedené v konaní navrhovateľom sú dôvodmi preukazujúcimi opodstatnenosť/dôvodnosť nároku vo veci samej (určenia že právo zo zodpovednosť za škodu je dané) a nie dôvodmi preukazujúcimi naliehavosť na určení tohto práva.

Nakoľko súd nemal v konaní vykonaným dokazovaním za preukázaný naliehavý právny záujem na určení práva navrhovateľa, je vylúčené, aby sa zároveň zaoberal vecou samou - t.j. či boli splnené predpoklady pre vznik nároku na náhradu škody. V tomto smere súd ani nevykonával ďalšie dokazovanie, nakoľko naliehavý právny záujem musí vyplynúť či už zo žaloby alebo výsluchu navrhovateľa - ktorý je nositeľom jednak dôkaznej povinnosti, a jednak povinnosti tvrdenia.

Nad rámec súd uvádza, že sám navrhovateľ uviedol, že táto žaloba mala predstavovať lacnejšiu verziu uplatnenia jeho práva, z čoho možno vyvodiť záver, že ide o snahu vyhnúť sa zaplateniu súdneho poplatku za žalobu na plnenie.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v zmysle ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Trovy konania odporcu v 1. rade pozostávajú z trov právneho zastúpenia vo výške 255,24 € za nasledujúce úkony právnej služby:

- 1./ prevzatie a príprava zastúpenia na základe plnej moci zo dňa 5.3.2014 v zmysle § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. (ďalej len „Vyhláška“) v znení účinnom od 1.7.2013 vo výške 61,85 € podľa § 11 ods. 1 Vyhlášky,
- 2./ písomné vyjadrenie odporcu v 1. rade k návrhu na začatie konania zo dňa 10.10.2014 v zmysle § 13a ods. 1 písm. c) Vyhlášky v znení účinnom od 1.7.2013 vo výške 61,85 €,
- 3./ účasť na pojednávaní dňa 23.10.2015 podľa § 13a písm. d) Vyhlášky účinnej od 1.7.2013 vo výške 64,53 €,
- 4./ 2 x režijný paušál za rok 2014 vo výške á 8,04 €,
- 5./ 1 x režijný paušál za rok 2015 vo výške 8,39 €, v zmysle § 16 ods. 3 Vyhlášky.
- 6./ DPH vo výške 20% v zmysle § 18 ods. 3 Vyhlášky: 42,54 €.

Právny zástupca odporcu v 1. rade vo vyčíslení trov uviedol, že v zmysle § 10 ods. 2 Vyhlášky treba za tarifnú hodnotu veci považovať cenu práva, ktorého sa v danom prípade právna služba týkala a tou je hodnota pohľadávky na náhradu škody (743.776 €), o základe ktorej sa navrhovateľ domáhal vydania medzitémneho rozsudku. To zodpovedá hodnote úkonu právnej služby 1.913,89 €.

Súd po preskúmaní vyúčtovania právneho zástupcu odporcu v 1. rade dospel k záveru, že tomuto nie je možné vyhovieť v celom/uplatnenom rozsahu z dôvodu, že predmetom meritórneho konania je návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal vydania medzitémneho rozhodnutia, že nárok na náhradu škody je daný. Predmetom konania nie je peňažné plnenie, ani určenie vlastníckeho práva k pohľadávke, ani sa týmto konaním nevedie spor o vydanie záväzku/pohľadávky navrhovateľa, ako to má na zreteli ustanovenie § 10 ods. 2 Vyhlášky. Predmetom konania je určenie existencie práva, kedy sa neurčuje jeho hodnota, pretože nejde o žalobu na plnenie. Preto nemožno z ceny prípadne uplatňovanej pohľadávky v inom konaní pri určení hodnoty sporu vychádzať. Súd je toho názoru, že v predmetnom prípade je potrebné vychádzať iba zo základu nároku, ktorým je vydanie rozhodnutia o určení existencie práva, nakoľko spor nie je v predmete plnenia oceneného práva, ale v základe, kedy nemožno určiť jeho hodnotu. S poukazom na uvedené je v zmysle § 11 ods. 1 Vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch, alebo ak ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

Keďže odporcovi v 2. rade žiadne trovy v konaní nevznikli, súd mu právo na ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia na tunajšom súde, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.